

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně - Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, občanské sdružení,** se sídlem U Luhu 23, Brno - Kníničky, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2009, č. j. MV - 178 - 3/ODK - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, č. j. 9 Ca 82/2009 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze z 24. 2. 2011, č. j. 9 Ca 82/2009 - 54, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o stížnosti podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Žalobce podal dne 18. 10. 2008 žádost o poskytnutí informací, kterou adresoval Radě Jihomoravského kraje, jíž se domáhal poskytnutí kopií veškeré korespondence Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Zastupitelstva Jihomoravského kraje, Rady Jihomoravského kraje, hejtmana Jihomoravského kraje, náměstka hejtmana Jihomoravského kraje Ing. M. V., členů dozorčí rady Thermal Pasohlávky a. s. (specificky

Ing. S. J. a Ing. M. V.) se společností Thermal Pasohlávky a. s., a to od 1. 7. 2007. Dále žalobce požadoval kopii veškeré korespondence Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Zastupitelstva Jihomoravského kraje, Rady Jihomoravského kraje, hejtmana Jihomoravského kraje, náměstka hejtmana Jihomoravského kraje Ing. M. V., členů dozorčí rady Thermal Pasohlávky a. s. (konkrétně Ing. S. J. a Ing. M. V.) s obcí Pasohlávky, s Regionální radou regionu soudružnosti jihovýchod a s Ministerstvem pro místní rozvoj za období od 1. 10. 2007.

Žalovaný na základě této své žádosti obdržel dne 5. 12. 2008 od Krajského úřadu Jihomoravského kraje přípis označený jako „Korespondence s Thermal Pasohlávky - 2007 - Rada - poskytnutí informace“ z 24. 11. 2008. V tomto přípise byla popsána korespondence Krajského úřadu Jihomoravského kraje a hejtmana Jihomoravského kraje se společností Thermal Pasohlávky a. s. Dále Krajský úřad Jihomoravského kraje uvedl, že nemá k dispozici žádnou korespondenci Zastupitelstva Jihomoravského kraje, Rady Jihomoravského kraje, náměstka hejtmana Jihomoravského kraje Ing. M. V. ani členů dozorčí rady Thermal Pasohlávky a. s. Obdobně se krajský úřad vyjádřil i ke korespondenci Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Zastupitelstva Jihomoravského kraje, Rady Jihomoravského kraje, hejtmana Jihomoravského kraje, náměstka hejtmana Jihomoravského kraje Ing. M. V., členů dozorčí rady Thermal Pasohlávky a. s. s obcí Pasohlávky, s Regionální radou regionu soudružnosti jihovýchod a s Ministerstvem pro místní rozvoj.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost, o níž žalovaný rozhodl napadeným správním rozhodnutím tak, že postup povinného subjektu potvrdil. Žalovaný poukázal na řadu předchozích rozhodnutí, která vydal ve vztahu k žalobci a v nichž vyjádřil svůj právní názor, že pokud obdrží žádost o poskytnutí informací ze své samostatné působnosti kraj, pak lhostejno kterému orgánu kraje je žádost adresována, je třeba za povinný subjekt považovat kraj a nikoli jeho jednotlivé orgány. Žádost o poskytnutí informací pak bude zpravidla vyřizovat s ohledem na § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), a § 130 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, krajský úřad. Žalovaný dále uvedl: *„V případě samospráv jsou tedy ‚informacemi vztahujícími se k působnosti' veškeré informace týkající se působnosti jakéhokoli orgánu samosprávy, tj. týkající se činnosti územního samosprávného celku jako takového.“* Informační povinnost se pak může vztahovat pouze k informacím reálně existujícím. Dále žalovaný uvedl, že některé informace žalobce požaduje opakovaně a upozornil jej, že by takovýto postup mohl být potenciálně zneužitím práva na informace. To však v posuzované věci nenastalo, neboť v žádosti byl okruh relevantních informací a dokumentů pojat širší formou. Povinný subjekt je povinen dostatečně identifikovat odkaz na informace poskytnuté témuž subjektu, tato povinnost byla dostatečně naplněna přípisem povinného subjektu č. j. JMK 152634/2008 z 24. 11. 2008. Námitku žalobce, že mu povinný subjekt nevydal dokumenty jako např. Předběžná technicko-ekonomická studie projektu Thermal Pasohlávky či Studie finančního zabezpečení projektu Thermal Pasohlávky žalovaný zamítl s tím, že pokud povinný subjekt uvedl, že tyto dokumenty nemá k dispozici, pak žalovaný nemá důvodnou pochybnost o tom, že nebyla poskytnuta veškerá korespondence, kterou má povinný subjekt k dispozici.

V žalobě proti citovanému rozhodnutí žalobce polemizoval se závěrem žalovaného o vymezení povinného subjektu, neboť dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty výslovně i jednotlivé orgány územních samosprávných celků. Žalobce poukázal dále na to, že při absenci služebního zákona a v situaci, kdy úředníci krajského úřadu jsou existenčně reálně závislí na rozhodnutí politických představitelů, není možné spravedlivě od úředníků požadovat, aby v zájmu podání informace žadateli riskovali nelibost politických představitelů a tím i svoje zaměstnání. I z tohoto důvodu musí být rada samostatným subjektem, který má informační povinnost. V posuzovaném případě také orgán poskytující informace nemusí mít volný a úplný přístup k informacím, které má k dispozici jiný orgán. Orgány územně samosprávného celku jednají odděleně a mají zákonem svěřeny odlišné pravomoci.

Žalobce dále brojil proti restriktivnímu přístupu žalovaného ohledně časového období, za něž má být požadovaná korespondence poskytnuta. Žalobce požadoval informace od 1. 10. 2007, aniž by stanovil konec časového období, naopak správní orgán tuto žádost vyložil tak, že tím žalobce myslel dobu od 1. 10. 2007 do dne podání žádosti. Žalobce se naopak domnívá, že časové období, za nějž mu má být informace poskytnuta, trvá až do úplného vyřízení žádosti.

Další žalobní námitka spočívala v tom, že žalovaný nepochopil podstatu řízení o stížnosti dle zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť se vůbec nevypořádává se závěry o žalobcem tvrzené nečinnosti povinného subjektu a naopak hodnotí zákonnost důvodu pro odmítnutí žádosti, nikoli zákonnost jiných postupů povinného subjektu.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal jeho námitku spočívající v tom, že v jedné z poskytnutých informací byly začerněny osobní údaje a že povinný subjekt toto učinil, aniž by vydal rozhodnutí o částečném odepření informace.

Městský soud ve svém rozsudku k žalobní námitce týkající se povinnosti Rady Jihomoravského kraje vyřídit žádost o informace uvedl s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ans 13/2008 - 87 z 27. 10. 2010, že je nedůvodná. V citovaném rozsudku totiž Nejvyšší správní soud uvedl, že nic nebrání tomu, aby žádost o poskytnutí informací vyřídil a informace poskytl krajský úřad i v případě, že žádost byla směřována vůči jinému orgánu kraje. K námitce žalobce ohledně restriktivního pojetí lhůty městský soud konstatoval, že např. tvrzením, že povinný subjekt od 1. 10. 2007 do dne podání žádosti nemá k dispozici žádnou korespondenci a ani není povinen ji mít, nemůže být žalobce dotčen na svých právech. V posuzovaném případě je objasňování konce lhůty pro poskytnutí informace podle městského soudu pro projednávaný případ nepodstatné. Městský soud nedal za pravdu ani námitce o povinnosti žalovaného vypořádat žalobcovo tvrzení o nečinnosti povinné osoby v napadeném rozhodnutí, neboť žalovaný tím, že potvrdil správnost postupu povinné osoby, taktéž vyloučil tvrzení žalobce o nečinnosti povinné osoby. Městský soud dále potvrdil, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal s námitkou žalobce o tom, že v případě začernění osobních údajů v poskytnutém dokumentu měl povinný subjekt vydat rozhodnutí o částečném odepření informací. Podle městského soudu toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí, neboť v poskytnutém dokumentu nebyly začerněny

žádné údaje. Městský soud tedy žalobu zamítl, neboť žalovaný rozhodl v souladu se zákonem.

Citovaný rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v celém rozsahu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel považuje za nezákonný závěr městského soudu v otázce vymezení povinného subjektu s obdobnou argumentací jako ve své správní žalobě. Dále dodává, že dle sdělení Moravského zemského archivu adresovaného stěžovateli i žalovanému, které je součástí soudního spisu, korespondence volených zástupců prováděná elektronickou poštou bývá na rozdíl od korespondence úředníků vymazávána.

Stěžovatel dále polemizuje s restriktivním výkladem ohledně konce lhůty pro sdělení informace. Stěžovatelovu žádost o informace, kde požaduje kopie různých dokumentů od 1. 10. 2007 bez uvedení konce lhůty, povinný subjekt vyložil tak, že stěžovateli předložil požadované dokumenty od stěžovatelem stanoveného data do data doručení jeho žádosti o informace. Městský soud pak vypořádal jeho žalobní námitku nedostatečně. To, že v období od podání žádosti do jejího vyřízení Jihomoravský kraj obdržel jakékoliv z informací, které stěžovatel v žádosti požadoval, nemusí být patrné ze spisového materiálu. Nebyla tak prokázána skutečnost, že v mezidobí ode dne podání žádosti do rozhodného dne 24. 11. 2008, kdy byla vyhotovena odpověď na žádost, Jihomoravský kraj neobdržel informace v žádosti požadované.

Kasační stížnost dále obsahuje námitku nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu, neboť ačkoli městský soud konstatoval pochybení žalovaného spočívající v tom, že se nevypořádal s jednou z námitek stěžovatele, tak konstatoval, že toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel připouští, že svou námitku týkající se chybějícího rozhodnutí popsal nepřesně, neboť nešlo o osobní údaje, které byly začerněny, ale o hlavičku e-mailu, která byla vymazána.

Nejvyšší správní soud konstatoval přípustnost kasační stížnosti, neboť dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), která je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), opírá se o důvody uvedené v § 103 s. ř. s., a není nepřípustná ani z jiných důvodů ve smyslu ustanovení § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud za této situace napadené usnesení Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K námitce stěžovatele ohledně protiprávnosti takového postupu, kdy krajský úřad poskytuje požadované informace za zastupitelstvo či radu kraje, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu k této otázce, tedy i na své předchozí rozhodnutí o této otázce adresované stěžovateli (č. j. 4 Ans 13/2008 - 87). K tvrzení stěžovatele, že proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu, o nějž se argumentačně opírá napadený rozsudek

městského soudu, podal ústavní stížnost, uvádí Nejvyšší správní soud, že tato ústavní stížnost byla jako zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 281/11 z 26. 4. 2011 odmítnuta. Ústavní soud ve svém rozhodnutí uvedl: *„Dle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Informační zákon v ustanovení § 2 odst. 1 definuje tři okruhy povinných k podávání informací: orgány státu; územní samosprávné celky a jejich orgány; a veřejné instituce. Rozšířením výčtu povinných u územních celků informační zákon zohlednil, že činnost, kterou orgány samosprávných celků vykonávají je nejen v jejich samostatné působnosti (čl. 100 a násl. Ústavy České republiky), ale rovněž v působnosti přenesené (čl. 105 Ústavy České republiky). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že není v rozporu se zákonem, pokud se povinnosti poskytnout informace, o něž byl požádán územní celek, ujme (pověřený) orgán územního celku. Takový výklad není v rozporu s právem na informace, jak je zakotveno v čl. 17 Listiny, a Ústavní soud stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu odkazuje.“* Nejvyšší správní soud tedy setrvává na svém názoru vyjádřeném v rozsudku č. j. 4 Ans 13/2008 - 87 z 27. 10. 2010, publikovaném pod č. 2217/2011 Sb. NSS: *„V případech, kdy jsou informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, poskytovány v rámci samostatné působnosti kraje, zákon nebrání tomu, aby žádost o poskytnutí informací vyřídil a odpovídající informace poskytl krajský úřad, a to i v případě, že žádost o poskytnutí informací byla směřována vůči jinému orgánu kraje (např. radě kraje).“* Nejvyšší správní soud tedy shledává tuto stížnostní námitku nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele spočívající v tom, že mu povinný subjekt na jeho žádost o poskytnutí informací (dokumentů) od určitého data sdělil informace jen od tohoto data do data podání jeho žádosti, přičemž správný přístup by byl takový, aby byly poskytovány informace (dokumenty), které vzniknou až do okamžiku poskytnutí informace.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě upozornil, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil ve správním řízení a vypořádal se s ní ve vyjádření k žalobě, které předložil městskému soudu. Stěžovatelův požadavek podle žalovaného není reálně proveditelný; stěžovatel si totiž vyžádal veškeré dokumenty k určitému problému a jejich obstarání je pro povinný subjekt náročné a nelze objektivně po povinném subjektu požadovat aktualizaci až do termínu poskytnutí informace. Žalovaný pak argumentoval i tím, že proces vyřizování žádosti v případech, kdy povinným subjektem jsou velké úřady (jako např. právě krajský úřad) závisí na dílčích sděleních interních útvarů, jako tomu bylo též v posuzovaném případě. Stěžovatelův výklad je pak v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, který se vztahuje na již existující informace, a to konkrétně informace existující ke dni podání žádosti o informace. Informací se dle § 3 zákona o svobodném přístupu k informacím rozumí jakýkoliv obsah v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoli nosiči. Z této dikce pak plyne, že se jedná o již zaznamenané informace. Žádost o sdělení skutečnosti, které v době podání žádosti zaznamenány nejsou, by se vztahovala i na budoucí informace, které dosud zaznamenány nejsou, tudíž by nesplňovala definiční znaky informace, která má být vydána.

Nejvyšší správní soud s argumentací žalovaného souhlasí a doplňuje závěry městského soudu k této otázce následovně. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vychází

ze skutečnosti, že při výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vždy zohlednit, že tento zákon je realizací čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, a proto *„je nutné zvolit takový postup, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, jinak by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch základních práv a svobod a jednak s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení (čl. 4 odst. 4 Listiny)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 119/2001 - 38 z 10. 10. 2003, publikovaný pod č. 74/2004 Sb. NSS). To však neznamená, že by soud neměl respektovat zákonnou dikci § 2 a 3 citovaného zákona, z níž vyplývá, že povinnost poskytovat informace se nevztahuje na informace, které vzniknou v budoucnu.

Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká mimo jiné *„dotazů na budoucí rozhodnutí“* a *„vytváření nových informací“*. Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se pro účely tohoto zákona informací *„rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“* Rovněž unijní právo definuje pro účely práva na informace informaci jako obsah nebo část obsahu na jakémkoli nosiči (čl. 2 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru). Z toho vyplývá, že informační povinnost nastává pouze v případě informací reálně existujících. Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je v dispozici povinného subjektu, nikoli jakýkoli myslitelný údaj, který např. bude zaznamenán či doručen povinnému subjektu v budoucnu. Povinnost poskytovat informace tak vlastně směřuje pouze do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo alespoň podle názoru žadatele měly nastat). Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soud č. j. 5 As 68/2008 - 60 z 21. 5. 2009 nejsou informací ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím ani nehotové informace (např. koncept protokolu či rozhodnutí).

Z uvedené právní úpravy a jejího výkladu pak vyplývá, že žadatel o informaci již v okamžiku, kdy informaci žádá, musí žádat takovou informaci, která splňuje definiční znaky informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou tedy již existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu. Pokud by Nejvyšší správní soud připustil výklad stěžovatele, že povinný subjekt je zavázán na žádost reagovat podáním informací, které vzniknou až po doručení žádosti, pak by nastala situace, kdy by žadatel o informaci požadoval ve své žádosti poskytnutí budoucích informací, které v době, kdy povinnému subjektu doručil žádost, neexistovaly. Takovýto výklad by byl v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatelův výklad, že mu mají být v případě obecného dotazu poskytnuty veškeré informace, které má povinný subjekt ve své dispozici k momentu, kdy poskytuje požadované informace, neobstojí i z důvodů ryze praktických. Zejména u rozsáhlejších souborů dokumentů či u informací komplikovaněji zjistitelných nelze objektivně po povinném subjektu požadovat aktualizaci až do termínu poskytnutí informace. Už jen vyřešení otázky úhrady nákladů před poskytnutím informace by bylo nemožné, kdyby počet dokumentů, které budou jako informace poskytnuty, mohl

každým dnem narůstat. Ani této stížnostní námitce tedy Nejvyšší správní soud nemohl vyhovět. Výše uvedeným výkladem Nejvyššího správního soudu není dotčena vázanost správního orgánu zásadou dobré zprávy, z níž vyplývá, že povinný subjekt poskytne žadateli takovou informaci, která splní znaky informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím v době mezi doručením žádosti o informace a poskytnutím informace a k jejímuž zjištění nepotřebuje složitější administraci či jejíž existence je mu bez dalšího známa.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostní námitkou spočívající v tom, že městský soud se dopustil nezákonnosti a že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť ačkoli konstatoval pochybení žalovaného spočívající v tom, že se nevypořádal s jednou z námitek stěžovatele, tak dospěl k závěru, že toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se domnívá, že stěžovatel měl spíše na mysli, že je nepřezkoumatelné žalobou napadené správní rozhodnutí, neboť neobsahuje vypořádání všech námitek stěžovatele uvedených v jeho stížnosti. Takovýto závěr by se opíral o konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která ukládá soudu zrušit správní rozhodnutí v případě, že nevypořádá všechny námitky účastníka řízení. V této věci však takováto situace nenastala, neboť žalovaný v části III./E správního rozhodnutí uvedl, že není důvodná pochybnost, že by povinný subjekt nevydal stěžovateli všechny informace, a proto není v tomto případě nutné vydávat formální rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Pokud pak měl stěžovatel na mysli nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, s nímž rozsáhle polemizuje, Nejvyšší správní soud se s takovýmto závěrem nemůže ztotožnit. Argumentace městského soudu je kusá, avšak srozumitelná a městský soud se vypořádal se všemi žalobními body, které mu stěžovatel předložil.

Nejvyšší správní soud pak nemůže připustit, aby stěžovatel až ve fázi odůvodnění kasační stížnosti nastoloval stížnostní námitky, které se opírají o nová skutková tvrzení, která nezazněla před správním orgánem ani městským soudem. Ve stížnosti adresované žalovanému stěžovatel uvedl, že *„sdělení zaslané p. S. z Thermal Pasohlávky dne 2. 8. 2008 je neúplné, neboť jiný povinný subjekt odstranil jména příjemců tohoto emailu“* a požadoval předat předmětný e-mail úplný. V žalobě stěžovatel uvedl, že *„v jedné z poskytnutých informací byly začerněny osobní údaje“* a tvrdí, že měl povinný subjekt vydat rozhodnutí o částečném odepření informace. V kasační stížnosti pak stěžovatel uvádí, že své žalobní námitky neformuloval přesně, neboť údaje v poskytnuté informaci nebyly začerněny, nýbrž byly vymazány, přičemž stěžovatel tvrdí, že byla vymazána hlavička původního e-mailu D. S. a není zřejmé, kdy byl e-mail se žádostí o zaslání hospodářské zprávy odeslán, ani komu byl adresován.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku č. j. 6 As 5/2011 - 95 z 27. 7. 2011 adresovanému stěžovateli poukázal na to, že stěžovatel v řízení o kasační stížnosti nemůže předefinovat obsah své žádosti nebo svá skutková tvrzení. Kasační stížnost má směřovat proti nezákonnosti napadeného rozsudku městského soudu či řízení, které vydání tohoto rozsudku či napadeného správního rozhodnutí předcházelo. Nejvyšší správní soud ve fázi řízení o kasační stížnosti nemůže připustit takové změny argumentace u stěžovatele, které se příkře odchylují od argumentace obsažené ve správní žalobě. Tím spíše pak toto platí u skutkových tvrzení. Není možné, aby městský soud posuzoval tvrzení stěžovatele o začernění osobních údajů a Nejvyšší správní soud pak měl posuzovat tvrzení o vymazání

data odeslání e-mailu. Nemůže přece obstát výtka stěžovatele, že městský soud neposoudil situaci, kdy povinný subjekt vymazal datum odeslání e-mailu, pokud stěžovatel ve své žalobě namítal začernění osobních údajů. Tuto stížnostní námitku tedy Nejvyšší správní soud shledává jako nepřípustnou. Nejvyšší správní soud na okraj poznamenává, že procesní aktivita stěžovatele ve správním i soudním řízení by byla efektivnější, kdyby jeho požadavky a tvrzení byly věcné a konkrétní.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu